

CELE 12 CHEI

Ascultarea

Text și ilustrații de Veronica Iani

Doxologia, Iași, 2026

„Doamne, te rog, fă să primesc orice rol, dar nu pe acela!”

Îmi țin respirația și strâng pumnii.

Doamna își ridică privirea din lista cu roluri.

Se uită la mine.

Sprâncenele i se unesc.

Nu e semn bun!

– Andrei, tu vei fi... sconcsul.

– Sconcsul?! Eu?!

Clasa explodează: hohote, palme plesnite, fețe roșii de râs.

– Am auzit că mirosul de sconcs se scoate cu apă oxigenată! strigă Mircea.

Mă preling pe scaun, cu ochii în podea.

Înghit cu greu nodul din gât.

Spun, cu voce gătuită:

– Numai cei curajoși joacă roluri de sconcs.

O găină ar fi sunat mai convingător.

Se face liniște.

Dar numai pentru o clipă.

Râsetele izbucnesc și mai tare.

Degeaba încerc să o conving pe doamna
învățătoare să-mi schimbe rolul.

– Andrei, am hotărât: ești sconsul. O să fie bine.
Vei avea și costum.

„Bine?! Ce poate fi bine?”

„Să mi se spună Mirosilă?”

Trebuie să găsesc o cale să scap.

A doua zi, îi șoptesc Alinei-cea-care-nu-poate-să-
țină-secrete că ai mei îmi vor cumpăra un sconcs.
Unul adevărat.

Face ochii mari.

În pauză, clasa forfotește. Șușoteli, priviri.

„Dacă se prind că mint? Dacă râd și mai tare?”

Mă urc pe un scaun, cu genunchii moi.

– E adevărat! Sconșii sunt rari, scumpi și...
foarte îndrăgiți. Iar eu voi avea unul! Și sunt
mândru că joc rolul sconsului!

Când doamna intră, se pomenește înconjurată de
copiii care o imploră să joace ei rolul sconsului
din piesa de teatru.

